

РЕШЕНИЕ

№ 1764

гр. Плевен, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря ВЕЛИСЛАВА В. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Гражданско дело № 20234430103378 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 16195/14.06.2023 г. на Д. И. П., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. ***, срещу „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от С.П., универсален правоприменник на „***“ ООД, ЕИК ***, с която се иска да бъде признато за установено в отношенията между страните, че клаузите на чл. 1, ал. 3 и чл. 4, ал. 2 от договора за потребителски кредит № 5494845 са нищожни, както и да бъде осъден ответникът да заплати сумата от 181,82 лв., частичен иск от 240 лв., представляваща недължимо платени по договора суми.

Ищецът твърди, че на 27.12.2018г. сключил договор за паричен заем № 5494845 с „***“ ООД, в размер на 400. Посочва, че в чл.1, ал.3 от договора, на заемателя била начислена сума за допълнителна услуга „такса експресно разглеждане“ в размер 143,90 лв., която била разсрочена за изплащане заедно с погасителните вноски по заема. С клаузата на чл. 4 ал. 1 от сключения договор, страните уговорили още, че заемателят се задължава в срок до 3 три дни от сключване на договора да предостави на заемодателя едно от следните обезпечения: Поръчител физическо лице, което да отговаря на определени от кредитора условия или банкова гаранция. В ал. 2 на чл. 4 било уговорено, че в случай на непредставяне на обезпечението, потребителят дължи неустойка в размер на 95,95 лв. Уговорено било, че тази неустойка ще бъде заплащана разсрочено, като в този случай дължимата вноска ще бъде в размер на 136,21 лв., а общото задължение по кредита ще е в размер на 681,05 лв. Ищецът твърди, че е погасил изцяло процесния заем.

Формулира довод за нищожност на сключения ДПК на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не била спазена предвидената от закона форма, нарушено било и изискването договорът да е написан по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт, не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Твърди, че не му е предоставено копие от Общите условия, нито копие от договора за него, като

същият не бил подписан от кредитополучателя на всяка страница, съгласно изискванията на ЗПК.

Формулира и втори довод за нищожност на договора на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита. Липсвала ясно разписана методика на формиране на ГПР, което било в пряко противоречие с императивните изисквания на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 2 и 4 от ЗПК. Посочения ГПР бил посочен като %, но не и данните, които са послужили за неговото изчисление.

Счита, че клаузата, с която в процесния договор за паричен заем е уговорено, че заемателят дължи неустойка, в случай че не предостави поръчител, е нищожна, като противоречаща на целта на закона. /чл. 2 ЗПК/. Неустойката за неизпълнение на задължение, не била свързано пряко с претърпени вреди, поради което същата накарнявала добрите нрави, тъй като излизала извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции и целяла единствено постигането на неоснователно обогатяване.

Счита още, че така формулираната клауза за такса експресно разглеждане, заобикаляла императивни правни норми и по – конкретно на нормите на ЗПК. Твърди, че в нарушение на правилото на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК „***“ ООД не било включило в ГПР разходите за заплащане на „допълнителна услуга“, която по своята същност представлявала печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се заплащала периодично, поради което счита, че трябва да е част от годишния лихвен процент /ГЛП/ и ГПР.

Тези клаузи, счита още, че не са формулирани по ясен и недвусмислен начин, съгласно изискванията на чл. 147 ал. 1 от ЗЗП и разглеждани както самостоятелно, така и в съвкупност с останалите уговорки, не позволявали на потребителя да прецени икономическите последици.

Определеният от кредитодателя размер на възнаградителната лихва (в който се включва и начислената такса за допълнителна услуга) за изключително висок и противоречащ на добрите нрави, тъй като надвишавал трикратния размер на законната лихва за необезпечени заеми, респ. двукратният размер на законната лихва за обезпечени заеми. В тази връзка твърди, че недействителността на уговорката относно договорната лихва води до нищожност и на целия договор.

Евентуално, моли ако се приеме договора за валиден и действителен, то да се приеме, че е налице нищожност на клаузите на чл.1, ал.3 и чл. 4, ал.2 на въведените основания.

Иска от съда да уважи предявените от него искове, като претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК, е постъпил отговор на исковата молба „****“ АД, ЕИК ***, правопреемник на ****“ ООД, ЕИК ***. Ответникът счита, че предявеният установителен иск е недопустим, поради липса на правен интерес, доколкото към момента на сключване на договора и по време на изпълнението му не е съществувал спор между страните. На следващо място се посочва, че в производството по предявения осъдителен иск ищецът следва да докаже нищожността на съответната клауза, което и обуславяло недопустимостта на предявения установителен иск.

Излагат се твърдения, че процесният договор за паричен заем е действителен доколкото разходите по кредита били уговорени в законоустановените граници, то възраженията за нищожност се явявали неоснователни. Релевират се доводи, че процесният договор за паричен заем е действителен и в съответствие с изискванията на чл. 11, ал. 1, т.10 ЗПК Сочи, че процесната неустойка била начислена вследствие на

неизпълнение на поетите договорни задължения от страна на заемателя за представяне в срок на обезпечение, като същата не накърняване на добрите нрави.

Поддържа се, че преди да сключи договора за кредит, ищецът е знаел, че трябва да представи обезпечение, поради което и не е налице неравновесие между правата и задълженията на страните. Ответникът счита, че не е налице нарушение на нормата на чл. 33, ал.1 ЗПК и неустойката не следвало да се включва в ГПР, съгласно чл. 19, ал.3, т.1 ЗПК.

Твърди се, че клаузата за предоставена услуга за експресно разглеждане на документи и платената от ищеца такса за предоставянето ѝ не била неравноправна. Клиентът доброволно избрал дали да се възползва от нея, поради което на основание чл.19 във връзка с Приложение № 1 към чл.19, ал.2 от ЗПК стойността на същата не следвала да се прибавя при изчисляване на ГПР по договора.

Моли за отхвърляне на исквете. Претендира разноски.

В с. з. ищецът чрез адв. М. с писмено становище поддържа исквата молба, моли предявените искове да бъдат уважени и претендира разноски за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

В с. з. ответникът с писмена молба счита предявените искове за неоснователни и въвежда възражение за прекомерност по чл. 80 от ГПК. На основание чл. 149, ал. 3 от ГПК е определен срок за писмени бележки – два дни, считано от получаване на препис на протокола на посочения от ответника имейл адрес. На 04.12.2023 г. ответникът е потвърдил получаването на препис от протокола, но до настоящия момент не са постъпили писмени бележки.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателствени средства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, установи следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, а и от представения ДПК № 5494845, се установява, че страните/праводателя на ответника/ по делото са сключили на 27.12.2018 г. договор за паричен заем, по силата на който, ответникът е предоставил на ищеца сумата от 400 лв., срещу задължението на ищеца да върне същата за срок от 5 месеца, на 5 погасителни вноски, всяка от които 111,69 лв./вкл. главница, лихва и такса за експресно разглеждане/. Видно още от договора е, че ГЛП е 40,31 %, ГПР-49,48 %, вид на заема: потребителски. Страните уговори с чл. 1, ал. 3 от договора, че за извършена от кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявката, заемателят дължи такса в размер на 117,25 лв., която съгласно ал. 2 се заплаща разсрочено на равни части и се включва в погасителните вноски. С клаузата на чл. 4, ал. 1 от договора, заемателят се задължил в три дневен срок от усвояване на сумата по договора, да предостави някои от следните обезпечение: 1) поръчител- ФЛ, което да представи на заемотателя бележка от работодателя, издадена не по-рано от 3 дена от представяне и да отговаря на следните изискванията: навършена 21г. възраст, да работи по безсрочен трудов договор; да има минимален стаж при настоящия работодател 6 месеца и мин. Осигурителен доход в размер на 1000 лв., през последните пет години да няма кредитна история в ЦКР към БНБ или да има кредитна история със статус „ период на просрочие от 0 до 3 дни, да не е поръчител по друг договор и да няма сключен договор за паричен заем; 2) или банкова гаранция, която е издадена след усвояване на паричния заем, в размер на цялото задължение на заемателя, валидна 30 дни след падежа за плащане по договора.

С клаузата на чл. 4, ал. 2 от договора страните се съгласили, че при неизпълнение на задължението по ал. 1, заемателят дължи неустойка в размер на 117,25 лв., която уговорили да бъде разсрочена на равни части към погасителните вноски, в който

случай дължимата вноска по договора е 135,14 лв., а общо дължимата сума в размер на 657,70 лв.

Видно от представената от ответника справка-погасителен план, е че ищецът е извършил за периода от 26.01.2019 г. до 26.05.2019 г. плащане в размер на 657,70 лв., от които 400 лв. за главница, 41,20 лв. за договорна лихва, 117,25 лв. неустойка, и такса за експресно разглеждане 117,25 лв. В погасителния план е включена таксата за експресно разглеждане в размер на 117,25 лв. и начислена неустойка в размер на 117,25 лв.

От приетото заключение на допусната ССЕ се установява, че общата сума изплатена от ищеца е в размер на 612,01 лв., с която е погасени 400 лв. главница, 30,19 лв. договорна лихва, 53,94 лв. неустойка, 107,88 лв. такса за експресно разглеждане, и 20 лв. разходите за събиране на просрочени вземания. Кредитът е предсрочно погасен. Вещото лице е заключило още, че ако при изчисляване на ГПР по ДПК от 27.12.2018 г., сключен между страните, се включи начислената неустойка и таксата за експресно разглеждане, то ГПР е 864 %. Размера на дължимата по договора възнаградителна лихва към датата на погасяване е в размер на 30,19 лв.

В с. з. вещото лице поддържа изготвеното заключение, като допълва, че ГПР е под 50 % само, когато е включена договорна лихва и погасителна вноска от 88, 24 лв.

Горната фактическа обстановка безспорно се установи от събраните писмени доказателствени средства и заключение на вещо лице. Съдът дава пълна вяра на анализиранияте писмени доказателствени средства, тъй като не са налице данни, които да внесат съмнение в тяхната достоверност. Съдът дава пълна вяра на заключението на ССЕ, тъй като същото е обективно, пълно и изготвено от компетентно вещо лице.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявени са допустими обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 124, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 21 вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК и чл. 143, ал. 1 от ЗЗП, и осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД. Доводът на ответника за недопустимост на предявените искове, е неоснователен, тъй като правният интерес от предявяване на положителен установителен иск продължава да съществува с предявяване на осъдителния иск по чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД. Ищецът избира вида и обема на своята защита съгласно чл. 6 от ГПК, като в конкретния случай иска по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД е обусловен не само от този по чл. 26, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 21 от ЗПК, но и допълнителния довод за недействителност на договора.

Съдът намира за безспорно, че страните по делото са обвързани от заемно облигационно правоотношение, по силата на което ответникът като заемодател, е предоставил на ищеца като заемател сумата в размер на 400 лв. Заемодателят е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т.е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9 ал. 3 от ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9 ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон- ЗПК.

Въведените от ищеца основания за нищожност на оспорените клаузи, следва да бъдат разгледани в последователност съобразно тежестта на всеки от твърдените пороци. Не може да бъде споделен доводът за недействителност на договора поради липса на форма, тъй като по делото е представен ДПК в писмена форма съгласно чл.

10, ал. 1 от ЗПК. Не се констатира и шрифт в размер по-малък от 12. В разглеждания случай съдът констатира, че не е налице директно противоречие с разпоредбата на чл. 19, ал. 4 въвеждаща ограничения в допустимия ГПР по договора, тъй като посоченият в договора % е под предвидения максимум. Оспорените от ищеца клаузи, с които се предвижда допълнителна такса за неустойка и експресно разглеждане, умишлено заобикалят императивната норма на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. В тази връзка следващия по тежест довод за нищожност на клаузите следва да бъде квалифицирани именно като нищожност поради заобикаляне на закона. Това е така, защото клаузата за неустойка възлага в тежест на потребителя в изключително кратък срок да предостави обезпечение, което да бъде одобрено от кредитора, а неизпълнението на това задължение поражда допълнителна, акцесорна отговорност за потребителя, изразяваща се в задължение за заплащане на неустойка в размер на 117,25 лв. Клаузите на чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от договора, съпоставени с естеството на сключения договор за паричен заем, налагат разбирането, че те представляват скрито възнаграждение за кредитора, което последният е прикрил като неустойка за неизпълнение на допълнително задължение. Изискванията за предоставяне на някое от изброените обезпечение и краткият срок, в който следва да бъде изпълнено задължението, са практически неосъществими за потребителя, особено предвид обстоятелството, че последният търси паричен кредит в сравнително нисък размер. Правно и житейски необосновано е да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да осигури банкова гаранция в размер на пълната усвоена стойност на кредита и дължимата възнаградителна лихва или поръчители, които да бъдат одобрени от кредитора в този кратък срок. При това положение е видно, че кредиторът цели да се обогати, като капитализира допълнително вземане, което обозначава като „неустойка“. Същевременно, той не включва т. н. от него „неустойка“ към договорната лихва дължима по кредита и към ГПР, като стремежът му е по този начин да заобиколи нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, защото иначе би надхвърлил позволения от закона максимален размер на ГПР. Този извод се подкрепят и от това, че в чл. 4, ал. 2 от договора, самият кредитор изначално разсрочва вземането за неустойка към всяка погасителна вноска, с което същата се увеличава. Това установява и очакването, че потребителят не би могъл да покрие изискването за осигуряване на обезпечение.

Заплащането на допълнителна такса за „експресно разглеждане“, уговорена в чл. 1, ал. 3 от ДПК, също по горните съображения, представлява скрит разход, който следва да бъде включен към ГПР, тъй като ответното дружество предоставя кредитно финансиране по занятие, като тази му дейност е неразривно свързана с разглеждането на документи/заявка/, подадена от всеки клиент. Този разход освен това е част от месечните погасителни вноски. Съгласно чл. 10а, ал. 2 от ЗПК кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. След като ищецът е подал заявление за предоставяне на паричен ресурс, която е задължителна стъпка за усвояване на кредита, то ответникът не следва да изисква заплащане на такса за разглеждането на документите (без оглед на това в какъв срок се разглежда заявката за кредитиране). Тази допълнителна такса в размер на 117,25 лв. представлява пряк разход по кредита и следва да бъде включен при формирането на годишния процент на разходите (чл. 11, ал. 1, т. 10, вр. чл. 19, ал. 1 ЗПК).

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита /§1, т. 1 от ДР на ЗПК/ за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Изложеното води до извода, че е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да

заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай, в чл. 2, т. 8 от договора е посочено, че ГПР е 49,48 %, но същият не съответства на действителния процент на разходите, който от заключението на вещото се установява, че е 864%, ако в него бяха включени и разходите за експресно разглеждане и неустойка. При тази разлика от посочения в договора и действителния ГПР, съдът приема, че не е спазено императивното изискване на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като действителният ГПР по договора е по-висок от пет пъти размера на законната лихва. Следователно уговорената клауза за неустойка и такса за експресно разглеждане целенасочено заобикаля нормата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като ако договорът съдържа действителния размер на ГПР, то клаузите щяха да са изначално нищожни на основание чл. 19, ал. 5 от ЗПК. Ето защо, предявените установителни искове са основателни, като на основание чл. 21, ал. 1 ЗПК, клаузата на чл. 4, ал. 2, вр. ал. 1, и клаузата на чл. 1, ал. 3, от ДПК № 5494845/27.12.2018 г. следва да бъдат прогласени за нищожни.

Акцентът се поставя не само върху факта, че в тежест на потребителя се възлага заплащането на допълнително възнаграждение за ползвания финансов ресурс, но и върху обстоятелството, че ако то му бе известно (чрез изначалното му включване в разходите по кредитите), той не би сключил договора. Всичко това поставя потребителя в подчертано неравностойно положение спрямо кредитора, което е в директно противоречие с чл. 3, пар. 1 и чл. 4 от Директива 93/13/ ЕИО. Бланкетното посочване единствено на крайния размер на ГПР, на практика обуславя невъзможност да се проверят индивидуалните компоненти, от които се формира и дали те са в съответствие с разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК. Липсата на ясна, разбираема и недвусмислена информация в договора съобразно изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора. Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР, представлява невярна информация относно общите разходи по кредита, което пък води до нелоялна и по-специално заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква, или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, е неправопразна по смисъла на чл. 3, § 1 и чл. 4, § 1 от Директива 93/13/ЕО и влече на основание чл. 22 ЗПК недействителност на договора в неговата цялост. Този извод е от значение за предявения кондикционен иск, с който се претендира връщане на платеното по договора без правно основание.

По отношение на предявения осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, безспорно се установи от заключението на ССЧЕ, че в изпълнение на задълженията си по кредитното правоотношение, ищецът е заплатил на ответника сума в общ размер от 612,01 лв., с която е погасил 400 главница, 30,19 лв. договорна лихва, 107,88 лв. такса за експресно разглеждане, 53,94 лв. неустойка и 20,00 лв. разходи за събиране на вземането. Плащането на сумите за неустойка, такса за експресно разглеждане и разходи за събиране на вземането, е извършено от ищеца при начална липса на основание, предвид гореизложеното, поради което недължимо платените суми, с оглед диспозитивното начало, подлежат на връщане, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД. Ответната страна не установи наличието на валидно правно основание, по силата на което да е настъпило имущественото разместване. Ето защо, предявеният частичен кондикционен осъдителен иск е основателен и като такъв следва да бъде уважен за сумата от 181,82 лв., частичен от 240 лв., и състояща се от 53,94 лв. за неустойка, 107,88 лв. за такса експресно разглеждане и 20 лв. разходи. Върху главното вземане се дължи и законна лихва, считано от датата на подаване на

исквата молба в съда – 14.06.2023 г. до окончателното ѝ плащане.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да понесе сторените от ищеца разноски/ за д.т. и възнаграждение за вещо лице/, за които е представен списък за разноски по чл. 80 от ГПК. В рамките на настоящото производство, на ищеца, на по-късен етап от делото е предоставена втора безплатна правна услуга от различен адвокат / ЕАД „М.“, като съобразно Договор за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 Закон за адвокатурата. При определяне размера на дължимото адвокатско възнаграждение съдът съобрази разясненията възприети в Решения на Съда на ЕС разбиране (Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С 427/16 и С 428/16, Решение от 05.12.2006 г. по съединени дела С 94/04 и С 202/04 на голямата камера на СЕО), които са задължителни и за националните съдилища, и в които е направен общия извод, че националната юрисдикция не е задължена да се съобразява с ограниченията, наложени относно минималните размери на адвокатските възнаграждения, определени с акт на адвокатско сдружение (в случая с Наредба № 1/2004 г. на ВАДвС) и забраната съдът да определя възнаграждение под минимума, определен с такъв акт, тъй като това ограничаване "би могло да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС". Правилата на Наредбата са приложими не само за потребителя на адвокатска услуга, но и за насрещната страна в съдебното производство, която при неблагоприятен изход на производството дължи заплащане на размера на адвокатския хонорар, който е част от сторените по делото разноски. Съдът намира, че това води до нарушаване основни принципи в съдебното производство и прегражда правомощията му да прецени правната и фактическа сложност по делото, и да присъди справедлив размер на сторените разноски / в този смисъл е и практиката, обективирана в Определение №1371/15.09.2023 г. по ч. гр. д. № 616/2023 г. по описа на ОС Плевен/. Настоящият съдебен състав на РС Плевен, напълно споделя изложената практика и не следва да зачита посочения в Наредбата на адвокатското сдружение минимум на адвокатско възнаграждение. Затова при определяне на дължимото възнаграждение, съдът взе предвид и посоченото в Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С 427/16 и С 428/16 на СЕС, а именно дали конкретните условия за прилагането НМРАВ действително отговарят на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели. Критериите и целите, които следва да съобрази са: фактическа и правна сложност на спора, достъп до правосъдие, качество на услугата, справедливост, и необходимост загубилата страна да понесе поне значителна част от разноските на противната страна, направени за защита по делото. В разглеждания случай адв. М. предоставя безплатна правна помощ на ищеца на по-късен етап от делото, поради което същият не е изготвил писмена искова молба, не е ангажирал писмени доказателствени средства, и разглеждането на делото е приключило в рамките на три открити съдебни заседания. Процесуалният представител на ищеца не се е явявал за насрочените съдебни заседания, не е ангажирал доказателства за реализиран допълнителен разход по повод предоставената защита, а единствено е подал писмени становища за съдебните заседания. За установяване на фактите и връзката между фактите, съдът е назначил по искане на ищеца съдебна експертиза, която е спомогнала на страната да установи своите твърдения. Производството по делото не се характеризира с особена правна и фактическа сложност, продължителност или многобройни съдебни заседания. Съобразявайки тези факти настоящият съдебен състав намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 72 лв. с включено ДДС по исквете за недействителност и в размер на 100 лв. с ДДС за осъдителния иск или общо 244 лева., които ответникът следва да заплати на ЕАД „Д. М.“.

Предвид горните съображения, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 21, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК, за нищожна клаузата на чл. 1, ал. 3 от Договор за потребителски кредит № 5494845/27.12.2018 г., сключен между Д. И. П., ЕГН *****, като потребител и „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от С.П., правопреемник на „***“ ООД, ЕИК ***, като кредитор, поради заобикаляне на забраната посоченият в договора годишен процент на разходите да не надвишава повече от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левова или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

ПРОГЛАСЯВА, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 21, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК, за нищожна клаузата на чл. 4, ал. 2 от Договор за потребителски кредит № 5494845/27.12.2018 г., сключен между Д. И. П., ЕГН *****, като потребител и „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от С.П., правопреемник на „***“ ООД, ЕИК ***, като кредитор, поради заобикаляне на забраната посоченият в договора годишен процент на разходите да не надвишава повече от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левова или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от С.П., правопреемник на „***“ ООД, ЕИК ***, да заплати на Д. И. П., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. ***, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, сумата от 181,82 лв., частичен иск от 240 лв., представляваща недължимо платени суми /53,94 лв. за неустойка, 107,88 лв. за такса експресно разглеждане и 20 лв. разходи за извънсъдебно събиране на вземане/ по договор за потребителски кредит № 5494845/27.12.2018 г., сключен между страните, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /14.06.2023 г./ до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от С.П., правопреемник на „***“ ООД, ЕИК ***, да заплати на Д. И. П., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. ***, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 405 лв., представляваща сторените от ищеца разноси за държавна такса и възнаграждение за вещо лице.

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от С.П., правопреемник на „***“ ООД, ЕИК ***, да заплати на ЕАД „Д. М.“, ЕИК ***, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, сумата от 244 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за предоставено на ищеца безплатно процесуално представителство и правна помощ в настоящото производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд Плевен в двуседмичен срок от връчването му на страните, с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____